

Acte de lliurament del Premi ICIP Construcció de Pau 2023

Discurs del president de l'ICIP, Xavier Masllorens

Honorable presidenta del Parlament de Catalunya, senyors i senyores diputades, membres d'altres institucions que ens acompanyeu avui, companys i companyes de la família ICIP, benvolgudes Meliha, Amela, Alen i Aina de les entitats premiades, amics i amigues, bona tarda.

Les conseqüències de les guerres, i de tota mena de violència, mai no s'acaben ni amb la signatura d'un acord de pau ni amb el final de la violència directa. Sovint han de passar generacions per poder cicatritzar les ferides físiques, mentals, emocionals i socials que provoquen. I sovint no es posen, com caldria, les bases per assolir una convivència de qualitat, respectuosa i atenta amb totes les situacions de patiment que la violència desferma; i, en aquests casos, les arrels d'injustícia i de barbàrie es mantenen, fent impossible no ja la reconciliació, sinó fins i tot el progrés humà, entès com la convivència en dignitat.

I si alguna conseqüència podem dir que costa moltíssim de pair (ho saben molt bé les víctimes de totes les guerres) són, precisament, les agressions sexuals, les violacions com a arma de guerra, que són crims de lesa humanitat no sempre reconeguts com a tals i sovint invisibilitzades, perquè fan mal a tothom, a propis i estranys, i perquè són un recordatori proper de la bestialitat de la guerra i de que el final no ha resolt –com sempre passa—les causes més profundes que la van “provocar” (entre cometes). I dic entre cometes perquè quan una guerra esclata ja s'ha fet tard, s'han malbaratat totes les opcions de prevenció del conflicte per mitjans pacífics, i això resulta un fracàs col·lectiu al qual donem poca importància, però és cabdal.

El nostre món, amenaçat per un sistema econòmic depredador que no mira més enllà del nas, viu un moment històric de profundes transformacions tecnològiques, socials, culturals, que ens han de portar a una nova era de dimensions desconegudes (o, no vull pensar-ho, a una destrucció paulatina de la vida humana). Avui tenim les condicions –més que mai, abans—de treballar amb un nou paradigma en la resolució dels conflictes entre comunitats, pobles, nacions i estats. Un paradigma que anomenem cultura de pau, un món sense misèria, més just i igualitari, on la construcció de pau estigui a l'ADN de tothom, des de l'escala de veïns fins a les xarxes socials. Malauradament, però, el corrent majoritari ens està portant en la direcció contrària: Avui hi ha deu vegades més murs que fa trenta-quatre anys (quan va caure el Mur de Berlín), i en canvi sembla que els ponts que apopen la gent van perdent terreny en unes societats polaritzades entorn els principals reptes i problemes.

La concessió d'aquest Premi ICIP Construcció de Pau vol significar aquelles persones i entitats que treballen contracorrent, posant en valor la dignitat de totes les persones i construint ponts allà on hi ha murs mentals. En són un bon exemple les dues entitats

guardonades enguany, l'associació "Dones Víctimes de la Guerra de Bòsnia i Hercegovina" – representada aquí per Meliha Mergitx i Amela Meduseljac- i l'associació "Infants Oblidats de la Guerra" – representada en aquesta sala per Alen Muhic i Aina lusitx. Les dues han visibilitzat una situació d'injustícia, autoorganitzant-se, amb un compromís cívic i social que fa millor la societat de Bòsnia i Hercegovina.

Podreu conèixer millor la seva trajectòria i la seva important tasca, en la glossa que en faran a continuació.

Hem atorgat aquest premi en onze edicions anteriors, i sempre en la seu d'aquest Parlament, cosa que ens honora. I són nombroses les persones i entitats que cada any altres entitats presenten com a candidates. Això parla de la gran quantitat de gent, arreu del món, que construeix allà on altres destrueixen. Encara que aquesta tasca sigui a cops silent, i sempre positiva, fa la humanitat una mica millor malgrat l'absència de lluïment i de presència als noticiaris. Miquel Martí i Pol va posar en paraules aquesta tasca en els versos:

Ara és l'hora de dir que el poble persisteix
en les cases bastides allà on no hi havia cases,
en els arbres que creixen on no hi havia arbres,
en la gent que estima per primer cop,
en tot allò que comença i no existia.

Tan de bo recordar allò positiu que ens fa més humans i més humanes, en el Dia Internacional de la Pau, i tan de bo que suposi també un compromís col·lectiu de la gent de Catalunya per estimar més i odiar molt menys.

Moltes gràcies.

Xavier Masllorens
President de l'ICIP

Parlament de Catalunya, 21 de setembre de 2023